

וזוREA בירה דרבנן בטלאו על בני טלאו. ולא אמרן אלא בפנאת אבל בגילדא בפנאתא. מפשיל נלען¹ ליתך בה. ובפנאתא לא אמרן אלא באורחא אבל בפנאתה ליתך בה. ולא אמרן טפ"ג הרגלאן: עקן סקווין סול'ה: אלא בימות החמה אבל בימות הגשמי ליתך בה. ואל יצא ייחידי בלילה משום בימות הגשמי. טפיט מכם: משום חשדא. כל זומט:

עין איה

העודה שנמצאת ג"כ בדורשת היופי, בההתפתחות של ההכויה עד כמה החוכה מוטלת להיזה מרגיש את עומק הצער והעונג של זולתו, ולהשתדל בהוספת עונג ושמחה לחביביו, ולהתרחק מכל דבר הגורם אליה צער וקורץ نفس, אפילו באורח וחזוק.

וננה שלשה סוגים כוללים ישם באופני הנהגת רגש הנימים, שיש להבחן הצד שאינו מודגש לוולתו ובזה ישי ראי לקבע בו צד של מיעוט הקפה, כדי להקנותו לעצמו ע"י הקפה היופי החיצוני הרוגש של אהבת זולתו, והכניתה בתוךתו של רגשות נפשו. והם: א', מצד טבע העני שאיינו נוגע לוולתו ולא ימצא עסק בהרגשה זו להתגעם בה או להיות (צעור) [מצטער] ממנו אפילו רק באיה רושם של קוצר רוח. ב', מצד המקום שלא יגיע לוולתו שמה הרושים מפני המרתק וכיריב. הג', מצד הזמן והמרקם הסטוביים לו. ובבידון זה של הקפidea הקטנה ודקדוקה, רשות מצב העני בהבדל שבין פנאה לגילדא, שבגילדא מצד העני מחייב שאין לוולתו צד הקפה בה. ובהבדל שבין ביתה לאורחא הוא מצד מצב המקום, ומרקם הדיבור לאוותו חלק של התבוננות מצד מצב המקום איפה וראי להגדיל הקפה והקשינה. וההבדל שבין ימות החמה וימות הגשמיים לימד על מצב הזמן, שבכל אלה ראי להסתכל בהמוני המונחים מקרים הדומים להם, לשום מגמת פני היופי ורגשו, יותר על הצד הטוב שיש בהזאת הצד הפלגה של אהבת החסד והטוב לוולתו, ממה שיש בהזאת הצד הפנקת רגשי עצמו ועיקזון, עם שגש מהזה תמצאנת תולדות של טוביה, אבל הדושים העלין שככל כל התורה כולה², שהוא אהבת רעים ראוי שיעלה על גיבון.

נד. ואל יצא ייחידי בלילה משום חשדא, ול"א אלא דלא קבוע לי עידנא אבל קבוע לי עידנא אמרי לעדני קאוזיל. הוא כלל גורל בדרכי התנהגה הישרה הרואה לאדם המעלת. כי כל הנהגה שיש

לדעתי האמת והכבד האמתי, עד שיקח חלק ושם בשלימתו האמיתית, שהיא הדעת את ד' וההטענות על טבו והפארתו. ע"כ רחבי א נפיק, כדי להורות שעכ"פ ראי להרשים ג"כ בונש רושם הכלת-קפidea ושחרור השיעבוד ביחס אל געם חמודת היופי. ולעומת זה לא יצא באופן העושק את הרוגש קנחהמר ההזה באופן בולט יותר מודאי, כדי שלא לטשטשו מעקו ויבא למדה זו שלא ימצא בו כח להשתמש כערכו באופן הרואר. ע"כ ימנע מטלאי ע"ג טלאי, כי ב' הורשים מה מה טימונים ומדריכים לשbill הממצצע.

נג. ול"א אלא בפנאתא אבל בגילדא ל"ל בה, ול"א אלא באורחא אבל בכיתה ל"ל בה, ול"א אלא בימות החמה אבל בימות הגשמי ל"ל בה. ראי שיקנה הארם, עם חלק ההקפה על רגש היופי שהוא מתנהג בו בחיצוניות, ג"כ הרוגש שלא בשbill הקפה הרוגש למצא רק קורת רוח לעצמו מיסוד מהארם עצמו, אלא שראי להשתמש ג"כ בזאת הקפidea עם הגבולהה לרים את הנפש למעלת האבת רעים במעלתה העלונה, של מי' דען טני לחבוך לא תעביד¹, וביתרונו של דיקו הרואי לנפש עדינה ושרה. כי ישם תכלית החדרותה, למנע מהבידור אותו רוגש הכלתי נעים המתעורר לגליל מתחזה בלחמי נאה, ומכת"כ כעוז. ויכוין גם זה להיות גורם לאוותה קורת רוח שבאה מראין של היופי וסידור. ועיין יביא לו הרגל של הקפה היופי והسبת המדרות במדעה מרובה, וראי לפ"ז להרשים בה בימה שיראה בפועל, שכ"ז שוז הרוגש אין שובר לוולתו הוא מקטין ההקפהה. ע"כ בגילדא שאין רואה, אף שבעצמו הוא מרגיש ג"כ קצת אסטניות מהמראה המכוער של טלאי ע"ג טלאי, וכן בכיתה ובימות הגשמיים, מ"מ יפה לקבל אותו הרושם לפעמים, כדי להטעיב בעצמו הרוגש של

נג. 1. שבת לא, א. ועין עין איה, שם, ב קמ"ב, ח"א, עמ' 143-144. 2. שבת שם. ירושלמי, נדרים פ"ט, ה"ד.

חשרה. ולא אמרין אלא שלא קבע ליה עדנה אבל קבע ליה עדנה (אמרוי) [מידע יודיע] לעדרניה קאוזיל. ואל יטפר עם אשה בשוק. אמר רב חסידא אפלו היא אלן קגע לו רטו קמעות נלמלו צללה:

עין איזה

נה. ואל יספור עם אשה בשוק. אמר חסידא, ואפי' היא אשתו. הצניעות הנימוסית שהיא מוחזקת את יסוד העולם נגד הפרעות שיכולה הפיזיות הטבעית לחולל במצב המוסרי הכללי והפרטי, היא צריכה שמייה רבה שלא תחטמע מתוכנותה וערוכה בלב בנ"א מפת הروسם של הריגלות. ע"כ ראי שיחי נשמר אופן הקירוב בין המינים עם רגש של בושה סמוך לו, שהוא מבטאת את תוכנות הצניעות שהוא ראש לכל מעגל טוב ומברא להשלמת האדם ולקרכחו אל דרכו השם ית' וקדושתו. ע"כ באשר מעמד הבושה נעריך חמיד לפי סדרי הכבוד והקפידה המתחלים במעטם הרום אצל שלמי בנ"א והחכמים ואנשי השם, וע"פ ההדרגה נשארות עכ"פ גם בפחותי מעלה כשייעור הרואין לקיומו של עולם. למשל, הסתול וזרבי הכבוד שנוהגים אנשי מעלה בעצםם לבושיםם ובמנוגיהם, גורמים עכ"פ להבליט שגםשאר ההמון, אם כי ירגיש שלא לו האזקה להשתמש בדרך כבוד מנומס ומהדור כזה, מ"מ פועל הדבר שעכ"פ לא ימהר כי' להיות בזו דרכיו עד קצה האחרון, וכי' בו עכ"פ איזה רגש של כבוד אנושי שלא להתחנגן כבהתה בארכחות חייו. אמנים בנטול צד הسلطול ומרת הכוונה הרואין לשלמי המעללה, תרד ביריותה מדורגה אחר מדורגה עד שיטרוקן מלבד החמן כל רגש כבוד אנושי, ואז נכונו כל תוצאות רעות לצאת בזעף, ככלא ידע על גם בשתי. ע"כ היה ראי להיות מתחים אל הבושה במדה זו שלא יספור עם אשה בשוק ואפלו היא אשתו. ע"כ רב חסידא דמיiri בת"ת, לא נקט הטעם השינוי לקמן בבריתא "לפי שאין הכל בקיאין בקרובותיו", שהוא מתחים אל צד החשד שיש בזו, ונוגג בכל אדם באיזה אופן. אמנים מצד עצמותן של זרים שהוא נאות לת"ת, הדבר מוגדר בעצמו מצד הפעולה הרשנית שמכורחת לצאת ע"י יתרו מוסרי של רגש הבושה והצניעות מצד ראשי העם, החייבים לבנותו בינוו של המוסר וארכחות הירוש בעולם.

בזה כיפור מצד מראה היחסוני, אז אם הוא מתייחס בה חוץ למנהנו של עולם, תה' פועל-רוזם לגנאי על משפטו מאות בני אדם. אמן זה אינו ממש רק אם זאת ההנחה הנראית זהה לא באה לו מהברוח מהלך עסוקותו בשלימותו המיזוחת לו. אבל אם מהלך עסקי חכמו ושלםתו יביאו להצאת לפעים משורה המנגה גם אל מעשה כזה שאינוUPI הרגיל וגם יש לדורשו לגנאי, מ"מ "החכמה חוץ לאחכט"¹, ועסקו בלב שלם בשלימות האמיתית סייר מנגן כל דופי גם מפני בנ"א, כי יכולו (כ') באשר [כ'] הפליא ד' חסיד לו². וכשם שהוא משונה מרוב בן"א בחופעת שכלו רעומק טהרת לבבו והמן רגשותיו הנשאים, כן הוא לעיתים משתנה מהם בהנחה היחסונית שנדראית לפיה המובן הפשטות להם כורה. והבחינה היא מאותה ההנחה המתרשת ביציאת יחידי בלילה, משום החסיד. וההיתר הנאמר אם מטהלך בתומו לרגלי חכמו וקביעת עידני, דאמרי לעידני קאוזיל ולא יגורחו רע³. והמשכיל ידע להציגו וולדיות הכלל הפרטית הזה לכל ענפי ההנחות המודגמות במהלך החיים, של אנשים נעלמים מרוב בן"א בתכונותיהם ורוממות נפשם, כי יגבה לכם בדרכי ד'⁴. והדברים נאותים, בין בהנחה מעשית בין בדורות חכמה ומהלך רעונות וציוויליזציה מושגים נשבכים בדיעות שבעת שביבתו ישת חושך⁵ ובני דורו לא יוכל לעמוד על סוף דעתו, נאמר "דבש וחלב תחת לשונך". ולא יצא יחידי בדרכים שאין בני הדור רגילים בהם, כי לא יshallו איך על ידם נפשו מתקרבת אל יסוד השלימות, לא אהבת ד' ויראותו ורוממות העבודה השלמה. וכי יצדק בהיות איזה רעיון נשגב כבן רשות⁶ מקורי בו. אבל אם הוא קבוע בעניין, ומזרוך בדרך תמים ע"פ מושגי הרים, לא יוכל איש לכזוב בשלימותו ומימר אמרי לעידני קאוזיל, וסוף תצמץ ג'ב התועלות הרואה מדרכי שכלו הגודלים מהרגל.

נ"ד. 1. קהילת ז, יט. 2. עפ"י תהילים ד, ד. 3. עפ"י שם ה, ה. 4. עפ"י דברי הימים ב, יז, ג. 5. עפ"י שמואל ב, כב. 6. שיר השירים ד, יא. 7. עפ"י דברי הימים ב, יז. נ"ה. 1. עפ"י צפניה ג, ה.